

Kada bih mogla da biram

I na kraju samo da kažem da sam posle dugog razmišljanja došla do zaključka da mogu da biram između hodanja i govora izabrala govor, jer bi mogla svašta nešto da kažem, da se pošteno isvađam a najviše bi volela da se čujem kako pevam, da li imam X faktor... Zezam se naravno.

Kad sam imala pet godina, roditelji su me upisali u vrtić „Milan Petrović“. Do tada nikad nisam bila sama sa ljudima koje ne poznajem. U vrtić sam išla do devet godina, pošto nije bilo odeljenje za mene. Kad sam čula da ću krenuti u prvi razred, nije niko bio srećniji. Moj razredni starešina bila je nastavnica Spomenka Kovačević. Ona me je naučila kako da držim olovku i prva slova. U početku nisam mogla sama da držim olovku, pa je ona morala da mi drži ruku.

Svaka čast ljudima koji su izmislili računar i razne miševe i tastature, koje omogućavaju osobama sa invaliditetom da ih koriste. Pre nego što sam počela da koristim računar, mogla sam da pišem samo klečeći na podu. Slova su bila jako velika, a kad sam dugo pisala imala sam žuljeve na rukama. Kad je škola dobila računare i asistivnu tehnologiju, probala sam razne tastature i miševe dok nisam pronašla ovu robusnu tastaturu. Kad sam počela da radim na njoj mnogi nisu verovali da ću moći da je koristim. Sreća moja da nisu bili u pravu i sada se snalazim sa kompjuterom kao riba u vodi.

U srednjoj školi smo imali mnogo prakse - rad na računarima. Svi smo voleli praksu i nastavnika Željka, koji nam je i predavao. Tokom srednjoškolskog obrazovanja obučavala sam se kroz profil: pomoćnik knjigovesca, stekla sam znanja i kvalifikacije za operatera digitalne štampe. Umem da radim u većini programa Microsoft Office paketa, u Photoshop i INDesign okruženju. Najzainteresovanija sam za obradu i pripremu teksta. Samo da spomenem da sam bila đak generacije u srednjoj školi, pa sam za to dobila nagradu - prelep sat. Zahvaljujući nastavniku Željku ja sam maturirala i došla u Radni centar gde sam i sada i nameravam još dugo da ostanem. Ekipe je odlična, svi dajemo sve od sebe da nam atmosfera bude prijatna i da se lepo družimo.

U slobodno vreme volim da čitam knjige, neke motivacione ili neke knjige koje imaju neku socijalnu poruku.

Kad je vreme ovakvo kao danas onda gledam španske serije bez prevoda. Mislim da sam dosta dobro savladala španski. Takođe razumem slovački jezik.

Volim da gledam sve sportove koje igra naša reprezentacija ili pojedinac za Srbiju. Omiljeni sportista mi je, naravno, Nole. Tenis baš, baš volim i gledala sam našu Dejvis kup reprezentaciju i u BG i u NS. Volela bi da upoznam Noleta.

Što se tiče muzike volim sve od Bijelog Dugmeta do Cece od Pavarotija do tamburice. Obožavam koncerte, pozorišne predstave, bioskop...

Volim da kupujem garderobu i kad mi treba i kad mi ne treba. Volim sportsku garderobu, kvalitetnu i volim dobre mirise, baš volim da mirišem lepo.

Dunav je moja velika ljubav i tamo provodim celo leto - uopšte nije problem da ti se neko pridruži i da nastavi sa tobom da šeta kao da ste se dogovorili. Živim u Gložanu, gde me svi znaju. Na selu kad pada kiša, sneg, kad je hladno nemaš gde da ideš. To su ti moji statusi na društvenim mrežama kad ludim od dosade a pri tom nisam bila u radnom centru.

Grad ima dešavanja, stalno neke manifestacije, novosadsko proleće, pa dani meda, pa Zmajeve dečje igre, pa ulični svirači... Mogu ti reći da me najviše raduju dobri prilazi šoping centrima i prodavnicama.

Mana grada je što te niko ne poznaje a ni nema nameru da te upozna. Ako nemaš drugare u gradu onda si izgubljen i onda si tek depresivan i sam.

Imam par prijatelja koji mi se uvek nađu ako mi nešto treba, ali za svakodnevno druženje niko nema vremena. Što se tiče odlaska u kulturne javne ustanove prilaze imaju samo SNP i Pozorište mladih. Prava je sramota da su bioskop Arenu renovirali pre nekoliko godina a nisu napravili rampu. Mene su na projekcije nosili u kolicima uz stepenice kao Kleopatru u nosiljci. Bili su svi vrlo ljubazni možda još da me neko hladio lepezom od nojevog perja. Ma šalim se naravno.

U vezi te "ljubaznosti", nekad mi ide na nerve snishodljivo ponašanje i više mi smeta nego da me ignorišu. Još ako neko počne da mi tepa kao malom detetu onda izludim, ali vidiš to mi se dešava u Gložanu, a u gradu ne.

Htela bih da istaknem da sam ja jedna "vrlo podržavana" osoba sa posebnim potrebama. U sistemu sam od rođenja i moja mama i ja stalno smo se i družile sa sličnim porodicama, silom prilika. To su bili roditelji koji su se borili za svoju decu, ali neki su na žalost i posustali i odustali. Mene puno pogađa, kad roditelji neće da priznaju problem a on postoji.

Što se tiče mog ljubavnog života on je tajni, toliko da ni ja ne znam za njega. Zezam se naravno, ali nema tu nešto puno da se kaže....Bile su tu ranije neke simpatije ali sve je to bilo samo u mojoj glavi i nikad izgovoreno i nikad nigde zapisano. U mojoj glavi ima određena osoba i sad ali niko ne zna za nju i želim da to tako ostane.

Toliko za sada. Slobodno pitaj ako te još nešto zanima. Ćao